

När körsbärsträden blommar

När jag svingade mig ner från den övre delen på den våningssäng som jag delade med min bror, såg jag från övervåningen genom det solbelysta fönstret att körsbärsträdets vita blommor var i full blom där nere i trädgården. Sommarlov och en solig dag, grönt gräs och starka färger gav denna pojken en stark iver och inspiration för att komma ut och utforska och ha äventyr där ute i världen full av växande liv. Bytte pyjamasen mot kortbyxor och sen hoppade ner för trappen och for ut genom ytterdörren innan någon han säga ett ord, om frukost eller andra petitesseer som fick vänta en dag som denna. Vart skulle jag springa och leka? Ut mot "söragrinda", och bäcken som rann där? Eller åt andra hållet ut mot farfars gården med stenrösen som öar en pirat kunde utforska efter skatter? Ner mot sjön genom höga gräset och sen backen där hasselträden växte som man kunde tälja av barken på dess grenar och sen torka till ett fint litet metspö? Barfota sprang jag mållöst en stund på gräsmattan och funderade på saken. Gräset hade vuxit snabbt nu sista dagarna och behövde snart klippas igen. Ett jobb som gav en liten pojke tjugo hela spänn, att köpa vad man ville utöver min vanliga veckopeng.

Men äventyret lockade för starkt just nu, och jag sprang tillbaka till stentrappan framför huset för att snöra på mig mina skor. Sen sprang jag längs med grusvägen söderut, förbi träsket som brukade frysa på vintern och där man kunde spela hockey bland rötter och träd, till "söragrinda" och vidare ner mot damma några hundra meter till skogen på vänster sida där det växte mycket harmynta och där bäcken for ner för backen med ett porlande och hög fart. Jag släppte i en grankotte och sprang efter för att se vad som skulle hända och ske. Några gånger fick jag peta loss den med en pinne när den fastnad vid en sväng eller på en utstickande sten, men vidare for den neråt och likaså jag. När kotten och jag kom till den brantaste delen ner mot den lilla dalen hann jag inte längre följa med, så jag fick nöja mig med att se den forsa vidare och tacka för glädjen den gav, om än kortare än önskat.

Av ett kurrande i min mage blev jag varse om den överhoppade frukosten. Lika fort som benen hade burit mig bort, bar de mig tillbaka till huset och in genom dörren där mackor och pålägg stod framdukat på köksbordet och lillebror satt där och åt när jag kom.

- Var har du varit? Frågade han med munnen full av kaviar och bröd.

- Det är hemligt, svarade jag, mest för att bara kivas.

Hönökaka med smör och ost blev det för min del, och ett stort glas med nyponsoppa. Under tiden som jag gjorde min frukost hade brorsan ätit färdigt och undrade om vi skulle spela Super Mario eller gå ut och leka med vattenslangen. Mitt sinne var dock satt fast vid äventyr denna dag, och så snart frukosten låg i magen sprang jag lika snabbt ut som jag kommit in. Denna gång sprang benen genom farmor och farfars trädgård och ner mot traktorspåret som ledde bort mot molnklädda klippor i fjärran som nu skulle bestigas och stilla

äventyrlusten så gott de kunde. Tills nästa kurr i magen skulle komma men det var tidslöst mycket tid för
äventyr fram till dess.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren PFJS med Poeter.se id #231720 innehar upphovsrätten